De kameraadjes van Pietje Smeerpoets

Heinrich Hoffmann

bron
Heinrich Hoffmann, *De kameraadjes van Pietje Smeerpoets*. Z.n., z.p. 1900-1910

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/hoff049kame01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

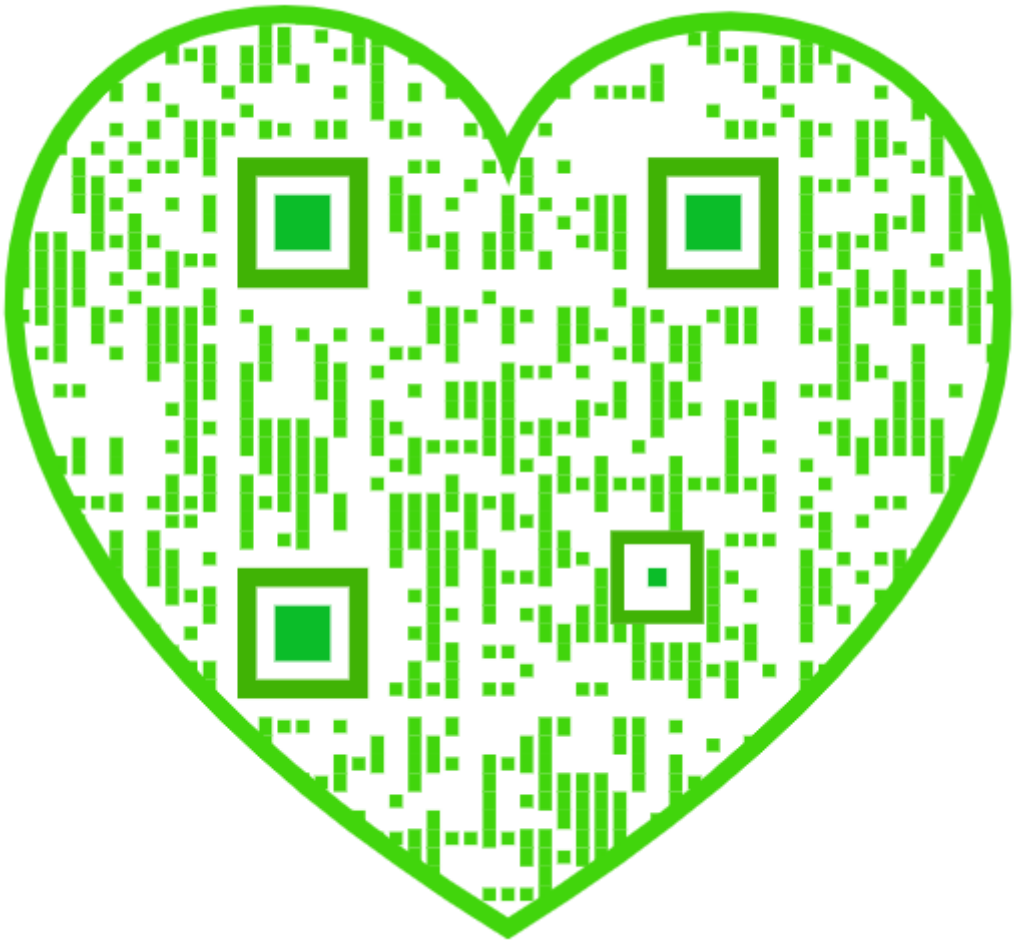

[De kameraadjes van Pietje Smeerpoets]

Een mes, een vork, een licht, een schaar,
Brengen kindren in gevaar.

Een mes, een vork, een licht, een schaar,
Brengen u in groot gevaar.
Jan, hebt gij u zeer gedaan?
Raak toch nooit de messen aan,
Want die leelijkers doen pijn.
Zult gij nu gehoorzaam zijn?

Jantje, Lisa en Margriet
Luisteren naar moeder niet,
Jantje steekt zich in de wang;
Lisa, met de schaar, niet bang,
Knipt in 't tafelkleed en o wee!
Een stukje van haar vinger mee.
Margriet heeft ook weer kwaad gedaan;
Zij [...] haar blonde haren aan.
Zoo [...] ze alle drie hun straf,
En bleven van deez' dingen af.

Pietje Smeerpoets.

Pieter, laat je zoetjes wasschen;
Wil je niet in water plassen?
Houd toch op met je gehuil,
Want je bent terdege vuil.

Eindlijk, eindlijk is hij klaar,
Nu schreeuwt hij niet meer zoo naar;
Nu hoort men hem niet meer roepen,
Want er valt hier wat te snoepen;
Hier toch staat braambessenbrij!
Daadlijk is er Pieter bij,
Steekt er de vijf vingers in,
En besmeert zich wang en kin;
Ook zijn neus heeft hij geraakt,
Zelfs zijn schrijfboek vuil gemaakt.
Maar daar komt zijn moeder aan,
Nu zal het hem slecht vergaan;
Zij bindt Piet, wat treurig lot,
Met één been aan 't varkenskot,
Het varken vuil als elk zwijn,
Zegt: Piet, gij kunt nog vuiler zijn.

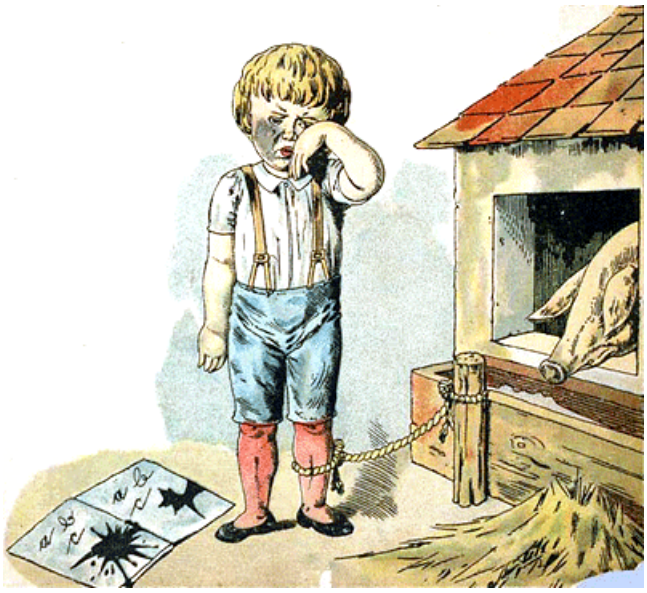

Heinrich Hoffmann, ***De kameraadjes van Pietje Smeerpoets***

De luie Jet.

De klok slaat zeven!
Wie ligt zoo laat nog in heb bed?
O kijk, het is de luie Jet.
Neem toch een voorbeeld aan de bij,
Die is zoo traag toch niet als gij;
Het vogeltje dat roept u toe:
Wij zijn nog lang niet zingensmoe;
Ziet, hoe de mieren draven, loopen,
Zij trekken uit bij heele hoopen.
De klok slaat acht!
Hier zitten kindren in de school;
Straks maken zij weer pret en jool,
Mietje, Flora en Roset;
Doch waar is toch de luie Jet?

Ziet, hoe zij slaapt,
Nu en dan gaapt -
Of het bijtje bromt,
En haar toeroept: komt!
Of de vogel fluit:
Kom je bed toch uit!
Zij slaapt altijd stevig door,
Stoort zich niet aan 't vooglenkoor.
En wat komt er nu van Jet,
Die blijft liggen in haar bed?
Wie niet vroeg opstaat,
Niet naar school toe gaat,
Wie niet vlijtig leert,
Maar in 't bed zich keert,
Moet eens, vroeg of laat,
Beedlen langs de straat.

De ondeugende Bram.

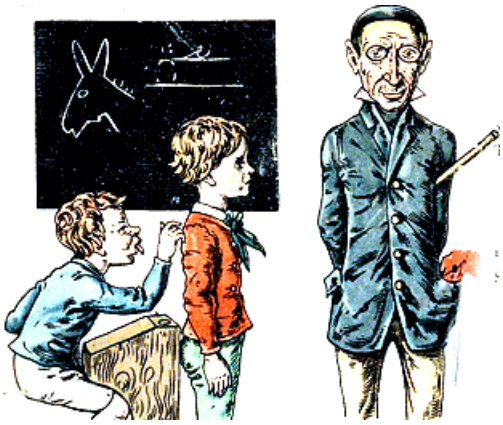

Op de strafbank zit hier Bram,
Vóór hem staat de kleine Sam;
Toch is Bram nu nog niet stil,
Doet nooit wat de meester wil.
Kijk, hij steekt de tong weer uit;
O, die stoute, booze guit!
Pas op, Bram! 't loopt niet goed af,
Strakjes krijg je zwaarder straf.

Als de schooltijd is gedaan
Mag een ieder huiswaarts gaan;
Bram alleen, die schrijft voor straf
Honderdvijftig regels af.
Eindlijk wordt hij vrij gelaten,
Slentert rond langs alle straten,
Maakt Kaatje hier met water nat,
Die is nu druipend als een kat.

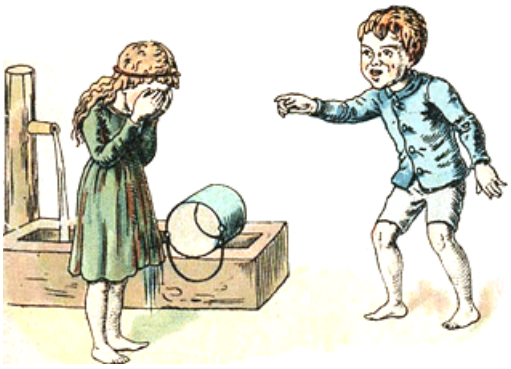

Bram wordt in de leer gedaan,
Schoenen maken lacht hem aan;
Doch hij maakt het weer te bont,
Plaagt de kindren, kat en hond;
Daarom krijgt hij met den riem,
Op zijn rug zit striem bij striem;
Wijl over hem een ieder klaagt
Wordt hij hier uit 't huis gejaagd.

De ongehoorzame Anna.

Trage Anna, praatziek, lui,
Geeft van 't leeren steeds den brui;
Meester geeft haar daarom straf,
Doch zij maakt haar werk niet af.
En als meester haar verlaat,
Poetst zij drommels gauw de plaat;
Poesje streelt haar met den poot,
Zegt: pas op, u wacht de dood!
Want spoedig raadt het har besluit,
Zij gaat den kant van 't water uit.

Maar Anna geeft hierop geen acht,
Springt vroolijk rond en joelt en lacht;
Zij plukt zich biezen, slaat daarmee
In 't water plassend, maar, o wee! -
Een waterlelie ziet ze staan,
Die wil ze even plukken gaan;
Maar zie, daar glijdt haar voetjen uit,
Zij valt in 't meer en gilt nu luid;
Doch niemand zag of hoorde haar,
Daar drijft haar lijk, vindt gij 't niet naar!
Kindren, hebt dus meet verstand,
Komt nooit aan den waterkant;
Gaat goed naar school, als Leentje hier,
Dan doet ge uw ouder veel plezier.

Keesje Spring in 't veld.

Dit is Keesje Spring in 't veld;
Van hem heb ik nog niet verteld.
Dan eens springt hij als een visch,
Die zoo pas gevanggen is;
Of hij dompelt in den plas,
Alsof hij op 't droge was;
Als een sprinkhaan in de wei,
Of een krekel op de hei,
Als een eekhoorn op den tak,
Als een haasje zonder dak;
Soms ook in een regenton:
Daarna droogt hij in de zon.
'Keesje,' spreekt zijn moe hem aan,
'Laat dan toch dat springen staan,
Luister naar hetgeen ik zeg.'
Als een ree springt Keesje weg;
Op een koets, in een galop
Springt het ventje achterop,
Roept: Hoera! wat gaat dat snel!

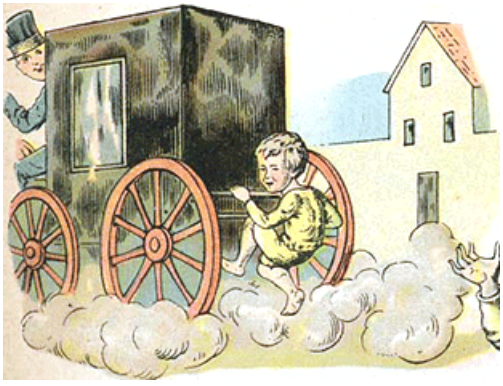

De koetsier die merkt het wel;
Fluks neemt hij de zweep ter hand,
Slaat er mede langs den kant
Van de koets, doch raakt hem niet,
Want Kees was weg, zoo gij ziet;
Hij springt er af, en, och heer!
Midden in het water neer.

Fritsje Spotvogel.

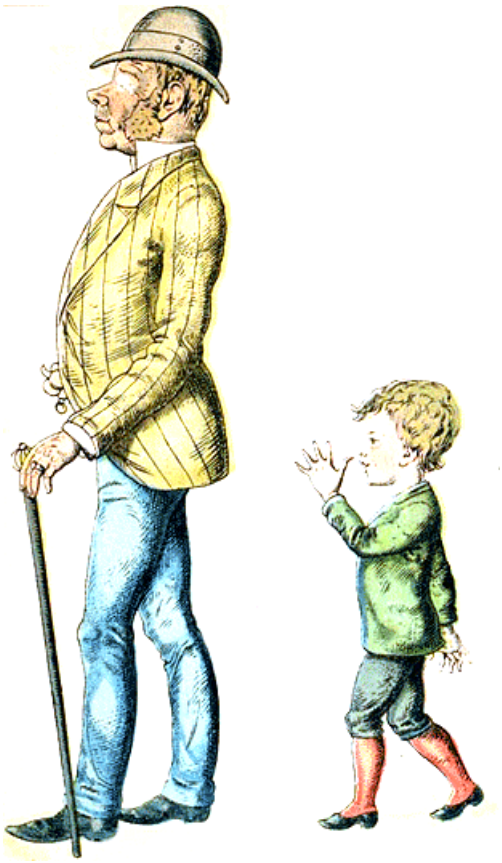

Ons Fritsje lacht graag ieder uit,
Eens ging hij vroeg de stadspoort uit.
Een Engelschman loopt heen en weer
En weet geen weg of steg hier meer.
‘O wijs mi tok het wek mai kaind,
Het wek, het wek ai kennot faind.’
(O wijs mij toch den weg mijn kind,
Den weg, den weg kan ik niet vinden.)
Maar Fritsje lacht hem spottend uit;
De Engelschman verlaat den guit;
Gaat verder op zijn lange beenen,
De deugniet loopt daarachter henen;
De vreemdeling bemerkt weldra.
Dat Fritsje roept hem spottend na,
    Het wek, het wek.
    Ai kennot faind!
Nu keert de Engelschman zich om,
En Fritsje is op eenmaal stom;
Hij neemt hem tusschen zijne beenen,
En ranselt flink er over henen.
Zoo leerde Frits het spotten af,
Vergat nooit die geduchte straf,
En vraagt nu iemand hem den weg,
Hij wijst dien graag, wat ik u zeg.

Heinrich Hoffmann, ***De kameraadjes van Pietje Smeerpoets***

Het ijdele pronkstertje.

O jammer, o ongeluk, o nood,
De booze wolf bijt Marietje dood;
Hij pakt haar bij haar mooien hoed,
En smacht zeer naar haar vleesch en bloed.
Hier helpt geen bidden, geen geklaag,
't Arme kind gaat naar zijn maag.

Kakatoe, kakatoe,
Zeg mij, hoe ging dat toe?

Kakatoe spreekt: ‘Kakatoe, kakatoe!’
Riep ik Marietje toe,
Blijf toch liever bij mij thuis,
Want daar buiten is 't niet pluis.
Doch haar mooie hoed
Stond haar o zoo goed;
Dezen wil zij laten zien,
Op den weg, aan alle lîen;
Pronken wilde zij er meê,
Daarom liep ze als een ree
Uit het huis en langs de straat,
Tot zij straks het veld in gaat.

Daadlijk is de wolf op zij
En hij zegt: ‘Kom mee met mij!
O wat heb je een mooien hoed,
Nu die staat je drommels goed.’
Het ijdle kind gaat met hem mee,
Het overige weet ge alree.’
    Kakatoe, kakatoe!
Gij kunt om haar weenen,
Zij is nu verdwenen.

Willem de eetwolf.

De dikke Wim is nog wel klein,
Maar toch zijn eetlust groot;
Hij eet en drinkt den heelen dag,
Ja eet zich bijna dood;
Al heeft hij nog zijn bord niet leeg,
Hij vraagt al vast om meer;
Haalt bij zijn zusje 't beste weg,
Die kleine dikke beer!

Het katje krijgt ook wel haar deel
En smult er gretig van;
Doch onze dikzak jaagt haar weg,
Eet alles uit haar pan;
Het poesje klaagt: miauw, miauw,
Krijg ik nu niets van jou?

Zoo eet de slokop altijd door,
Totdat hij niet meer kan;
Op 't laatst is hij zoo monsterdik,
Dat hij niet loopen kan.
Nu heeft hij och, zoo'n groote spijt
Van al zijn gulzigheid.

Het meisje, dat niet stil ziet.

Heideldideine,
Heideldidom!
Zit stil toch lief Dientje,
Je valt nog eens om.

Zij wiegt zich
En buigt zich,
Zij schommelt
En rommelt
En neuriet een lied,
Doch hoort daarbij niet
Hoe, krak
En krak,
Het stoeltje nu doet;
Bons, daar valt zij eindlijk neer,
Wat doet zij zich het hoofdje zeer.
En stoel, en flesch, en glas,
Die liggen op den grond
Gebroken; Leentje kreeg
Aan 't hoofd een diepe wond,
En alles doet haar zeer;
Zij schommelt nu niet meer.

Daar ligt zij in haar bedje
En roept nu ach en wee!
Voor haar moet nu wel zorgen
De goede trouwe Kee.

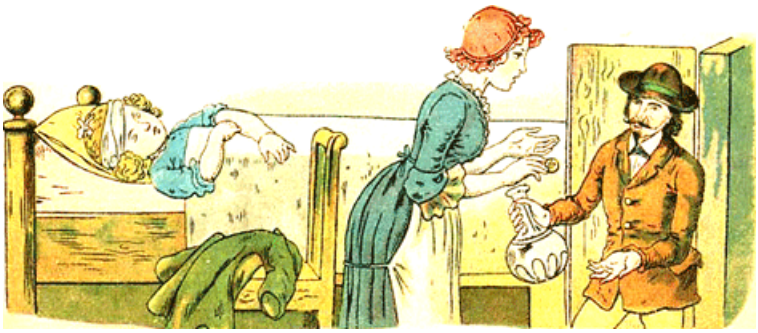

De Appeldief.

Karel ging eens appels rooven,
En klautert op den boom naar boven;
Doch onder staat zijn buurman Klaas,
Wacht met een stok, dien kleinen baas;
Maar hij wil er nog een pakken,
Dan kan hij gaan met volle zakken.
Als hij dien nu grijpen wil,
Niest buurman Klaas en met een gil
Laat Karel los - met een smak
Valt hij beneden van den tak,
Voor de voeten neer van Klaas,
Als een aangeschoten haas;
Bloedend ligt hij nu ter neer,
Die steelt vast geen appels meer.
Voorzichtig legt men hem te bed;
't Gebroken been wordt hier gezet;
Zijn rug doet pijn, hij kan niet staan,
Moet lang nog op twee krukken gaan.

Hannes de dierenplager.

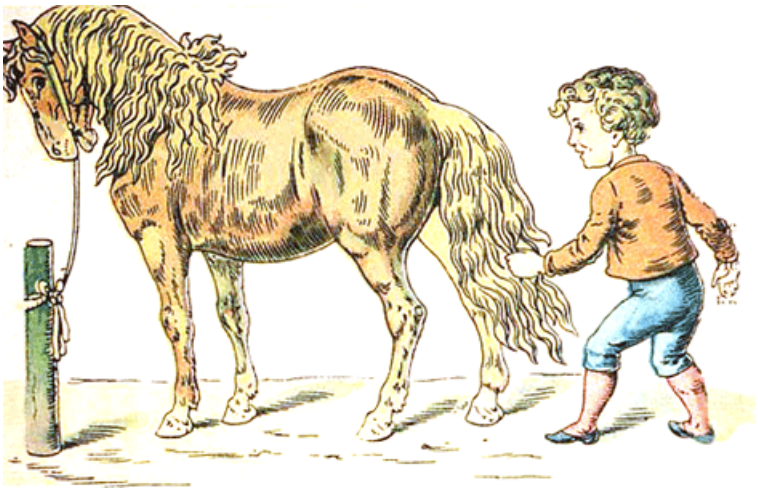

Dit bruine, arme paard
Staat wel twee uren
Hier vastgebonden,
't Moet veel verduren
De wespen plagen
Het arme dier,
En mocht het loopen
't Ging met plezier
De dieren voelen smart en pijn
Wie wil een dierenplager zijn?
Hannes ziet dit vosje staan
Loopt heel stil er achten aan,
Pakt het bij zijn lange staart,
Kwelt daardoor het arme paard;
't Vosje, dat dit niet verdraagt
Trapt naar Hannes die het plaagt
Raakt hem aan zijn rechterbeen
En verbrijzelt hem zijn scheen.
‘Ach mijn been, wat doet het zeer,
Nooit plaag ik de dieren weer!’